

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.08.2020, sp. zn. 6 Tdo 854/2020, ECLI:CZ:NS:2020:6.TDO.854.2020.1

Číslo: 21/2021

Právní věta: Nejvyšší soud nemůže v řízení o dovolání přezkoumávat již neexistující rozhodnutí nebo výrok. Došlo-li proto před rozhodnutím o dovolání ke zrušení pravomocného rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, popřípadě ke zrušení dovoláním napadeného výroku (např. v souvislosti s uložením souhrnného trestu či společného trestu za pokračování v trestném činu), je v takovém případě dovolání v daném rozsahu nepřipustné a, nesměřuje-li současně i proti jinému výroku téhož rozhodnutí, který zrušen nebyl, je nutno je podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítnout.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.11.2020

Spisová značka: 6 Tdo 854/2020

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítl dovolání obviněného D. O. podané proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2020, sp. zn. 6 To 25/2020, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 6 T 56/2019.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 6 T 56/2019, byl obviněný D. O. (dále jen „obviněný“, případně „dovolatel“) uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dopustil skutkem popsáním ve výrokové části citovaného rozsudku. Za to byl odsouzen podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 5 let. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti shora uvedenému rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku podal odvolání jak státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Frýdku-Místku, tak i obviněný (oba proti výroku o trestu). O podaných odvoláních rozhodl Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 7. 2. 2020, sp. zn. 6 To 25/2020, tak, že je zamítl podle § 256 tr. ř.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ostravě podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V dovolání namítl, že soud prvního stupně vypustil z odůvodnění svého rozhodnutí, jedinou část skutku, ke které se on (myšleno obviněný) nedoznal, a to že najel se svým vozidlem na vozidlo policejní hlídky a snažil se jej vytlačit z vozovky. Soud však tuto vypuštěnou část skutku nezohlednil při stanovení výše trestu a „odvolací soud pak potvrdil toto odůvodnění výše trestu, čímž se rovněž dopustil zohlednění neprokázaných tvrzení uvedených v návrhu na potrestání při ukládání výše trestu“. Vzhledem k výše uvedené skutečnosti má obviněný za to, že uložený trest je nepřiměřeně vysoký. Dále obviněný namítl, že soud prvního stupně pochybil, když uložil samostatný trest namísto trestu souhrnného spolu se zrušením výroku o trestu uloženého rozsudkem Okresního soudu v Karviné, jelikož projednávaný trestný čin byl spáchán dne 4. 12. 2019, a rozsudek Okresního soudu v Karviné byl vyhlášen dne 5. 12. 2019. Obviněný je toho názoru, že odvolací soud také pochybil, pokud takto uložený trest „potvrdil“ a zamítl jeho odvolání. Dále obviněný vytkl, že poučení v napadeném rozhodnutí neobsahovalo všechny zákonem předpokládané údaje podle § 125 odst. 3 tr. ř. Závěrem proto navrhl, aby Nejvyšší soud vyhověl jeho dovolání, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené rozhodnutí v celém rozsahu a podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i další rozhodnutí obsahově navazující na citované usnesení.

4. Nejvyšší státní zastupitelství zaslalo své vyjádření k dovolání obviněného, které bylo příslušnému senátu Nejvyššího soudu doručeno den před konáním neveřejného zasedání. Státní zástupkyně v něm navrhla odmítnout dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud nejprve zkoumal, zda je dovolání obviněného přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce. Shledal přitom, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.). Podání obviněného učiněné prostřednictvím obhájce splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.). Dovolání však neodpovídá zákonným podmínkám přípustnosti podle § 265a odst. 1, odst. 2 tr. ř., a proto není přípustné.

6. Podle § 265a odst. 1 tr. ř. lze dovoláním napadnout pouze pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. Ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) až h) tr. ř. potom taxativně vymezuje, která soudní rozhodnutí se považují pro účely řízení o dovolání za rozhodnutí ve věci samé. Podle § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř. lze podat dovolání mimo jiné proti rozsudku, jímž byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest, popřípadě ochranné opatření.

7. Ve smyslu těchto zákonných podmínek je dovolání nepřipustné také tehdy, směřuje-li proti již zrušenému rozhodnutí. Jestliže po podání dovolání došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí v souvislosti s ukládáním společného trestu za pokračování v trestném činu podle § 45 tr. zákoníku, pak dovolací soud podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítne takové dovolání směřující proti již neexistujícímu rozhodnutí jako dovolání nepřipustné (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3.

2004, sp. zn. [11 Tdo 245/2004](#), uveřejněné pod č. T 683. v sešitu 4 Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2004).

8. Totéž platí i v případě, že je v souvislosti s ukládáním souhrnného trestu soudem v jiném řízení zrušen pouze celý výrok o trestu postupem podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku. Pokud obviněný napadá takovým dovoláním výrok rozsudku o trestu, který již právně neexistuje, jeho dovolání je v tomto směru nepřijatelné (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. [7 Tdo 1288/2011](#)).

9. K dovolání obviněného a přezkumné činnosti dovolacího soudu je třeba uvést, že je nezbytné, aby v době rozhodování dovolacího soudu vůbec existovalo rozhodnutí napadené dovoláním (popřípadě dovoláním napadený výrok rozhodnutí). Jestliže po podání dovolání proti pravomocnému rozhodnutí došlo k jeho zrušení, popřípadě ke zrušení dovoláním napadeného výroku (např. v souvislosti s uložením souhrnného trestu či společného trestu za pokračování v trestném činu), pak dovolací soud nemůže přezkoumávat již neexistující rozhodnutí. V takovém případě by dovolání proti neexistujícímu rozhodnutí či výroku bylo nepřijatelné a bylo by nutno je odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. [11 Tdo 245/2004](#)).

10. Nejvyšší soud v nyní posuzované trestní věci ze spisu zjistil, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. 1 T 124/2019, byl v souvislosti s ukládáním souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 6 T 56/2019, který nabyl právní moci dne 7. 2. 2020, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na tento výrok, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Obviněný podal dovolání dne 8. 7. 2020, tedy v době, kdy již věděl, že podává dovolání proti neexistujícímu výroku o trestu v rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 6 T 56/2019, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2020, sp. zn. 6 To 25/2020. Jde tedy o dovolání podané proti již neexistujícímu výroku rozhodnutí a v dané situaci není možné považovat rozsudek Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 6 T 56/2019, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2020, sp. zn. 6 To 25/2020, za rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 1 tr. ř., když výrok, proti němuž dovolání směřuje, již neexistuje (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2010, sp. zn. [4 Tdo 1093/2010](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2007, sp. zn. [11 Tdo 239/2007](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2006, sp. zn. [11 Tdo 1509/2005](#)).

11. Nejvyšší soud nad rámec shora uvedeného považuje za potřebné obviněného upozornit na skutečnost, že i pokud by dovoláním napadené rozhodnutí existovalo (tj. nebyl zrušen výrok o trestu později uloženým souhrnným trestem), pak jeho tvrzení o nutnosti uložení souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Karviné, který byl vyhlášen dne 5. 12. 2019 pod sp. zn. 5 T 106/2019, je mylné. Obviněný odkazuje na několik judikatorních rozhodnutí Nejvyššího soudu, ale již pomíjí zásadní a podstatnou okolnost důležitou pro posouzení souběhu a opodstatněnosti ukládaného souhrnného trestu, a to, že více trestných činů je v souběhu jen potud, pokud mezi spácháním časově prvního z nich a časově posledního z nich nebyl vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující - byť nepravomocný - rozsudek (doručen trestní příkaz), za nějaký trestný čin téhož pachatele. Činy spáchané po vyhlášení odsuzujícího rozsudku (doručení trestního příkazu) do doby jeho právní moci je nutno posoudit obdobně jako recidivu (viz rozhodnutí pod č. 8/1974-II. Sb. rozh. tr.). Ze spisu je přitom zjevné, že mezi jednáním (spáchaným ve dnech od 11. 7. do 29. 9. 2018 a dne 2. 10. 2018), pro které byl obviněný odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 5. 12. 2019, sp. zn. 5 T 106/2019, a jednáním (spáchaným dne 4. 12. 2019), pro které byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. 6 T 56/2019, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2020, sp. zn. 6 To 25/2020, byl v mezidobí vyhlášen dne 19. 2. 2019 odsuzující rozsudek Okresním soudem v Ostravě pod sp. zn. 73 T 39/2018, tudíž by nemohlo jít o souběh v intencích požadovaných obviněným.

12. S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání obviněného D. O. není v této věci přípustné, a proto je jako takové podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítl.